

Menestrel trist, mai aburit
Ca vinul vechi ciocnit la nuntă,
De cuscrul mare dăruit
Cu pungii, panglici, beteli cu funtă,

Mult -- îndărătnic menestrel,
Un cântec larg tot mai încearcă,
Zi-mi de lapona Enigel
Si Crypto, regele ciupearcă !

Nuntas fruntas !
Ospățul tău limba mi-a fript-o,
Dar cântecul, tot zice-l-as,
Cu Enigel si riga Crypto.

-- Zi-l, menestrel !
Cu foc l-ai zis acum o vară ;
Azi zi-mi-l stins, încetinel,
La spartul nuntii, în cămară.

*

Des cercetat de pădureti
În pat de râu si-în humă unsă,
Împărătea peste bureti
Crai Crypto, inimă ascunsă,

La vecinic tron, de rouă parcă !
-- Dar printre ei bârfeau buretii
De-o vrăjitoare minătarcă,
De la fântâna tineretii.

Si răi ghioci si toporasi
Din gropi ieseau să-l ocărăscă,
Sterp îl făceau si nărăvas,
Că nu vroia să înflorească.

În țări de ghiată urgisită,
Pe acelasi timp trăia cu el,
Lapona mică, linistită,
Cu piei ; pre nume -- Enigel.

De la iernat, la păsunat,
În noul an, să-si duca renii,
Prin aer ud, tot mai la sud,
Ea poposi pe muschiul crud
La Crypto, mirele poienii.

Pe trei covoare de răcoare
Lin adormi, torcând verdeata,
Când lângă sân, un rigă spân,
Cu eunucul lui bătrân,
Veni s-o-imbie cu dulceață :

-- Enigel, Enigel,
Ti-am adus dulceață, iacă,
Uite fragi, tie dragi
Ia-i si toarnă-i in puiață.

-- Rigă spân, de la sân.
Multumesc Dumitale.
Eu mă duc să culeg

Fragii fragezi, mai la vale.

-- Enigel, Enigel,

Scade noaptea, ies lumina,

Dacă pleci să culegi,

Incepi rogu-te cu mine.

-- Te-as culege, rigă blând...

Zorile încep să joace

Si esti umed si plăpând :

Teama mi-e, te frângi curând,

Lasă. -- Asteaptă de te coace.

-- Să mă coc, Enigel,

Mult as vrea, dar, vezi, de soare,

Visuri sute, de măcel,

Mă despart. E rosu, mare,

Pete are fel de fel ;

Lasă-l, uită-l Enigel,

În somn fraged si răcoare.

-- Rigă Crypto, rigă Crypto,

Ca o lamă de blestem

Vorba-în inimă-ai înfapt-o !

Eu de umbră mult mă tem,

Că dacă în iarnă sunt făcută,

Ursul alb mi-e vărul drept,

Din umbra deasă, desfăcută,

Mă-închin la soarele-înțelept.

La lămpi de ghiată, supt zăpezi,
Tot polul meu un vis visează.
Greu taler scump, cu margini verzi,
De aur, visu-i cercetează.

Mă-închin la soarele-înțelept,
Că sufletu-i fântână-în piept
Si roata alba mi-e stăpână
Ce zace-în sufletul-fântână.

La soare, roata se măreste,
La umbră, numai carnea creste
Si somn e carnea, se desumflă,
-- Dar vânt si umbră iar o umflă...

Frumos vorbi si subtirel
Lapona dreaptă, Enigel.
Dar timpul, vezi, nu adăsta,
Iar soarele acum sta
Svârlit in sus, ca un inel.

-- Plângi, prea cuminte Enigel !
Lui Crypto, regele ciupearcă,
Lumina iute cum să-i placă ?
El se desface usurel !
De Enigel.
De partea umbrei moi să treacă...

Dar soarele, aprins inel,
Se oglindi adânc în el ;
De zece ori, fără sfială,

Se oglindi in pielea-i chială ;

Si sucul dulce inăcreste !

Ascunsa-i inimă plesneste,

Spre zece vii peceti de semn,

Venin si rosu untdelemn

Mustesc din funduri de blestem ;

Că-i greu mult soare să îndure

Ciupearcă crudă de pădure,

Că sufletul nu e fântână

Decât la om, fiară bătrână,

Iar la făptură mai firavă

Pahar e gândul cu otravă.

-- Ca la nebunul rigă Crypto,

Ce focul inima i-a fript-o,

De a rămas să rătăcească

Cu alta fată mai crăiască :

Cu Laurul-Balaurul

Să toarne-în lume aurul,

Să-l toace, gol la drum să iasă.

Cu măsălarită-mireasă,

Să-i tie de împărăteasă.

. |

